

λης και προς περισυλλογήν των περισσευόντων κλασμάτων των αφειδώς δισκορπιζομένων του κράτους πόρων. Πρώτην δὲ μεγάλην νίκην κατήγαγεν ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης κατὰ τοῦ Τρικώπης κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1885, ὅτε κατὰ τὸ πρῶτον ἐγένετο πρωθυπουργὸς τῇ 19ῃ Ἀπριλίου. Ἐκτοτε κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1890 καὶ τὸν Μάιον τοῦ 1895 καὶ τῷ 1902 καὶ τῷ 1904 ἐσχημάτισεν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του κυβερνήσεις, πάντοτε μετὰ ἐκλογὰς καὶ διὰ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ ὑποδειχθείς. Διότι ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης ἔχαιρεν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον διηνεκῶς ἐδίδασκε καὶ ἐφώτιζε καὶ διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν του ὀργάνων, ἰδίως διὰ τῆς «Πρωίας», καὶ δι' ἐκλογικῶν περιουσιῶν, τὰς ὁποίας πρῶτος αὐτὸς εἰσέγαγεν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ γενόμενα, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι σημαντικὴν καὶ λαμπρὰν σελίδα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ δράσεως.

ΤΟ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ 31 ΜΑΪΟΥ

Ὅσακις ἀνῆλθε ὡς Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸ μὲν εἶχε νὰ ἐργασθῇ ὑπερανθρώπως πρὸς περισυλλογήν των συντηριμάτων, τὰ ὁποῖα ἀφῆκον πάντοτε οἱ ἀντίπαλοι, εἰς τὰ οἰκονομικά του κράτους ἰδίως, κατεργόμενοι τῆς ἐξουσίας, τὸ δὲ νὰ παλαίῃ διηνεκῶς κατὰ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν καὶ καταιγίδων, τὰς ὁποίας διεθνή πολιτικὰ συμφέροντα ἢ ἀρχομανία τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀντιπάλων του ἐδημιούργουν. Πάντοτε δ' εἰργάσθη νυχθημερόν μετὰ τὴν μοναδικὴν του ἐμπειρίαν προσώπων καὶ πραγμάτων, μετὰ τὴν πεφωτισμένην του διάνοιαν, μετὰ τὸν διάπυρον πατριωτισμὸν του καὶ πολλὰ περιέσσωσε, τὰ ὁποῖα ἄνευ αὐτοῦ καὶ τῆς δράσεώς του πρὸς πάλαιον θὰ εἶχον ἀπολεσθῇ συμπραχόμενα καὶ τὸ ὅλον κράτος εἰς τὸν ὄλεθρον. Τῆς διηνεκούς του δὲ ταύτης πάλης πρὸς διόρθωσιν τῶν ὑπ' ἄλλων δημιουργουμένων κακῶν ὑπῆρξεν καὶ θύμα ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης. Μία τῶν πληγῶν, αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν πολιτικὴν παραλυσίαν καὶ τὸν κομματικὸν ὑπάρχον καὶ ὁ θρασυς πλέον καταστάς ἐν Ἑλλάδι τῶν ληστρικῶν χαρτοπαικτικῶν, τῶν ὁποίων ἄπειρα τυγχάνουσι τὰ θύματα. Τὸ κακὸν τοῦτο πάντοτε κατεπολέμησεν ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης ὡς πολλῶν κακῶν ἀνθρώπων αἷτιον, ἀμειλικτώτερον ὅμως κατεδίωξε καὶ περιέδωκε κατὰ τὴν τελευταίαν του Πρωθυπουργίαν διὰ τοῦ ἀστυνόμου Παπούλια. Τῆς σωσιπάτριδος δὲ ταύτης ἐνε γείας του ἐπιπρωτο φεῖ ! νὰ πῆσιν θύμα. Καθάρμα ἐκ τῶν τρεφομένων ἐν τοῖς καταγωγίσις ἐκείνοις, ἐξωνηθὲν ὑπὸ ἐκμεταλλευτῶν τοιούτων διέκοψε τὸ νῆμα τῆς πολυτίμου ζωῆς τοῦ φιλοπάτριδος πολιτευτοῦ τῇ 31ῃ Μαΐου 1905, περὶ ὥραν 5ην μ. μ., πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ Βουλευτηρίου καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γενάρχος Πρωθυπουργὸς κατήρχετο τῆς ἀράξης. Καὶ ἐθιάρθευσεν ἡ φαυλότης καὶ ἡ νοίχθησαν πάλιν τὰ χαρτοπαικτικὰ καὶ ἐπεκράτησαν οἱ ἐξ αὐτῶν βοσκόμοι, ἀπορφανίσθη δὲ τὸ μέγα πολιτικὸν κόμμα τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἡ Ἑλλάς τοῦ φιλοσπυργατοῦ καὶ χρηστοτάτου τῶν τέκνων τῆς.

Ο ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΩΣ ΙΔΙΩΤΗΣ

Ἄν ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἐξήσκει ἀκατάσχετον γόητρον καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν φίλων καὶ γνωρίμων καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν γένει, ὡς ἰδιώτης ἀπετέλει ἰσχυρὸν παράδειγμα ἀληθοῦς μάγον. Ἡ ἔμφυτος τῶν τρόπων εὐγένεια καὶ τὸ ἐπέραιστον αὐτοῦ, ἡ στωικία του, ἡ φυσικὴ ἀγαθότης ἐμάγευον κυριολεκτικῶς τοὺς πάντας, οἱ δ' ἐφφυσολογία αὐτοῦ καὶ οἱ χαριεντισμοὶ καὶ τὸ προσηνὲς τοῦ ἥθους καθίστανον τὸν Δηλιγιάννην περιζήτητον εἰς ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδία ἀκόμη πρὸς συνομιλίαν καὶ συναναστροφὴν. Τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἐλκυστικότητος πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας μαρτύριον τραπὸν τυγχάνει καὶ ἡ παρατηθεμένη εἰκόνα, τὴν ὁποίαν γνωστὴ τῶν Ἀθηναίων δέσποινα ἀθέατος ἔλαβε διὰ κωδὰκ ἐν Κηφισῷ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γηραιὸς ἀνὴρ ἐχρηστέετο μετὰ τοῦ ἐγγόνου αὐτῆς. Τόμοι δ' ἀληθῶς ὁλόκληροι ἠδύνατο νὰ γραφῶσι περὶ Δηλιγιάννη ὡς ἰδιώτου καὶ περὶ τῶν ἀναριθμήτων ἐισοδίων καὶ ἀνεκδότων αὐτοῦ κατὰ τὸν μα-

Ὁ Δηλιγιάννης χαριεντιζόμενος μετὰ τὸν μικρὸν τῆς Κας Ἑμπερίκου ἐν Κηφισῷ.

κρόν του βίου. Ἡ τοιαύτη δ' αὐτοῦ ιδιότης καὶ ἀρετὴ συνέτεινεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν μοναδικὴν αὐτοῦ δημοτικότητα καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ.

ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΣΑΤΥΡΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΔ Π ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Δεινὸς τοῦ λόγου χειριστὴς ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, καὶ πρὶν εἶτι πολιτευθῇ, συγχάκις ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς συγχρόνοις, ἐφημερίσιν ἀνωνύμως περὶ παντοίων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων, ἄρθρα σαφῶς προαγγέλλοντα καὶ ἀποκαλύπτοντα τὸν μέλλοντα ὀξυνούσταν πολιτικὸν ἄνδρα, ἀφ' οὔτου δὲ ἤρξατο πολιτευόμενος, τακτικῶς ἐδημοσιογράφει εἰς τὴν «Νομιμόφρον», τὸν «Ἐθνοφύλακα», τὸ «Σύστημα» καὶ τὴν «Πρωίαν». Πλὴν ὅμως τῶν πεζῶν δημοσιευμάτων του καὶ ἐμμετρῶν τοιαύτων κατεχώριζε πολλάκις εἰς τὰ σύγχρονα σατυρικά φύλλα, ὡς τὸν «Τοξότην» ἢ καὶ εἰς σπουδαίας ἐφημερίδας, μεγάλην δὲ ἐνέποιον ἐντύπωσιν αἱ πολιτικαὶ σάτυραί του περὶ συγχρόνων γεγονότων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν. Μίαν τοιαύτην σάτυρον ἐποίησεν ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης καὶ κατ' Αὐγούστον τοῦ 1865 παρῶδον καὶ ἐμπαίζων τὸ ὑπεράγαν παφλαχονικὸν οἰκονομικὸν πρόγραμμα

τοῦ τότε ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Δημητρίου Χρηστίδου, ἀξίζει δὲ τὸν κόπον νὰ δημοσιευθῇ ἐνταῦθα ὡς δεῖγμα τοῦ εἶδους τούτου τοῦ πολέμου ὃν διεξῆγε κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὁ δεινὸς πολιτευτής. Εἶνε αὕτη :

Εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους θέλω φέρ' οἰκονομίας, εἰς τὰ ἔσοδα ἑλαττώσεις, εἰς τὰ πρόσωπ' ὠφελείας. Τὸν προϋπολογισμόν μας, φίλοι, θέλ' ἰσοζυγίσει Καὶ τοῦ τόπου τοῖς φινάντσες ἀκριβῶς [τακτοποιήσει.

Ὅταν ἦμουν στήν Γαλίαν, μὲν αὐτοῦλα [βροχερῇ ὁ Δρουὰν Λουῆς μ' ἐπῆγε μπράτσο στὸ [Τουῖλλορί. Ἀφοῦ πρῶτ' ὁ Ναπολέων μ' ἐχαρέτισε [φαιδρῶς, ἔ, μὲν σὲρ Κρεστίτες. μὲν, τὴν πλὴν καιρὸς στήν Ἑλλάδα νὰ πηγαίης καὶ νὰ γείνης [ἀρχηγός.

Γιὰ νὰ φέρ' οἰκονομίας, εἰς τὰ πρόσωπ' [ὠφελείας, Θέλω παῦσει τοὺς ἐχθροὺς μου γιὰ τοὺς [φίλους τοὺς πιστοὺς μου.

Διὰ τοῦτο, Κύριοί μου, μέτρον γενικὸν ἔ- [πῆρα, πουθενὰ νὰ μὴν ἀφήσω ἰκανότητα καὶ [πείρα οἱ ὑπάλληλοι θ' ἀνήκουν εἰς τὸ ἰδικόν μας [κόμμα ἐχεμύθειαν πρὸ πάντων, θέλω μάτια καὶ [ὄχι στόμα.

Θέσεις, Κύριοι, κενοῦνται ἐπτακόσια, ἐλπίζω, Καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας ὄλας βαθμηδὸν [θὰ τὰς γεμίσω Πανταχοῦ θὰ τοὺς σκορπίσω ὡς τελώνας [ἢ ταμίας Κ' εἰς τὰ ἔσοδα θὰ φέρω θανουμάτας οἰ- [κονομίας

Ἀπειροὶ ὑπηρεσίας ; Ἀς δουλεύουν γὰλ' [ἀγάλα, Ἄν δὲν βλέπουν ἀπὸ γῆρας, ἄς φορέσουν [ματογιάλα Ὅσοι πάλιν δὲν θὰ ξεύρουν οὔτε δυνὰ ποσὰ ν' ἀθροίσουν, ἔχω ἀλαταποθήκας, γιὰ νὰ μὴν ξεκαθαρί- [σουν.

Ὅταν τὴν ὑπολληλίαν οὔτω πλέον καταρ- [τίσω, Τότε ἄμέσως θὰ φροντίσω τὸν λαὸν ν' ἀνα- [κουφίσω

μετὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ φόρου εἰς τοὺς ἀχινούς τοῦ Πόρου, στοὺς κυνηγεσίους κύνας, εἰς τοὺς θαλασσίους πύνας, εἰς τοὺς οἰκοστίους χῆνας, ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ τριγώνια, τὰ μουλκίκα πεπόνια καὶ εἰς τὰ τρυφερά καπόνια

ἐν ταῦτ' θὰ ἐλαττώσω καὶ τὸν τῶν ξυλο- [κεράτων καὶ ἀτελῇ θέλω κηρύξει καὶ τὴν κόπρον τῶν [προβομάτων.

Ἄν δὲν ἐπαρκῶμεν οὕτως εἰς τὰ ἔσοδα [τοῦ κράτους, Νέους πόρους θὰ ἐξεύρω, φόρον εἰς τοὺς [ἀποπάτους. Φίλοι μὲν λεγαν μεγάλοι, ὅταν ἦμουν στήν [Γαλλία, Πῶς μ' αὐτὸν τὸν πόρον μόνον ἐγεμίσαν [τὰ τομεῖα

Κ' ἡ Ἀγγλία ἔχει φόρους στοὺς παλαιστικούς κοκόρους. Κ' εἰς τὸ Βέλγιον ἀκόμη ὁ σοφὸς μοὶ εἶπε Τόμυ Πόρον ἔθεσαν τοῦ κράτους ποτηριῶν σπασμένων πάτους. Ἀὐτὸν θυμοῦμαι ἡ Αὐστρία πόσα παίρν' ἀπ' τὰ λαχεῖα.

Ὅλα ταῦτά μου τὰ μέτρα θὰ τ' ἀναγνωρί- [σουν ὅλοι,

Ἡ κεφαλὴ τῆς κηδείας τοῦ Δηλιγιάννη (εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου).

(Ἐκ τῆς συλλογῆς φωτογρ. τοῦ κ. Χρ. Δ. Δημητρακοπούλου)

τίων έπρεπε νά είχε κύριον μέλημα τὸ πρακτικόν μέρος, τὴν **μαγειρικὴν, τὴν σαπτικὴν** ὅτι οἱ διδάσκαλοι πρέπει περισσότερον ἢ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν γραμματικῶν τύπων νά προσέχουν **εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος**. Διὰ τὰ σφαγεῖα νά εφαρμοσθῇ ἄλλη μέθοδος **ὀλιγώτερον σκληρὰ διὰ τὰ ζῶα**.

Συνέστησε τὴν **καλλιέργειαν δένδρων καὶ δασῶν**. Δὲν παρέλειψε δὲ οὐτε τὸ ἐπικαιρότατον **γλωσσικὸν ζήτημα** ταχθεὶς ἂν ὅχι μὲ τοὺς δημοτικιστὰς ἀλλ' ἐναντίον τῶν ἄγαν καθαρευντων.

Εὐχόμεθα ἵνα οἱ βασιλικοὶ λόγοι οὗς δι- κρίνουσι λογικὴ φιλανθρωπία καὶ πατριωτικὸς εἰσακουσθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους.

— Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τοὺς ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους ἐλύθη αἰσίως τῇ ἐκουσίᾳ παραδοχῇ τῶν προϊσταμένων ἐνῷ ἀλλοῦ ἐχρεώσθησαν νόμοι διὰ τοῦτο. Ἡ παρ' ἡμῶν εὐκολος ἐπιτυχία τῆς Κυριακῆς ἀργίας, οφείλεται εἰς τὸ πατριαρχικὸν τῶν ἐθίμων, τοῦ ὁποίου ἀκόμη μεγάλη δόσις ὑφίσταται παρ' ἡμῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι ὁ συναγωνισμὸς δὲν ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον εἰς τὴν χώραν μας καὶ εἰς τὸ κλίμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον περισσότερον τοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἐπιβάλλει τὴν ξεκούρασιν.

Ἀς χαιρετίσωμεν λοιπὸν τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν τῆς συμπαθοῦς τάξεως τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων ὡς εὐόκων ἀφ' ἑκείνων εἰς τὸ πεδῖον τῶν κατακτήσεων τῆς ὕλης εὐμερείας καὶ ἡθικοκοινωνικῆς προόδου τοῦ τόπου.

— ΣΩΟΗΤΕ !

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡ μόνη αὐτὴ λέξις ἐντὸς κενοῦ τετραγώνου ἀπέσπιν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐφημερίδων. Ποιοὶ ἦσαν οἱ μέλλοντες νὰ σωθῶσιν ; Τέλος ἡ Σφύγξ ἤνοιξε τὸ στόμά της. Ἡ Σφύγξ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο μία Ἑταιρία διαφημῆσεων, ἡ ὁποία καλεῖ εἰς συνασπισμὸν τοὺς ἰδιοκτήτας οἰκῶν εἰς τὰ γραφεῖα της ἵνα ἐκεῖ ἀποτελεσῶσι—διὰ τῆς συγκεντρώσεως καὶ τοῦ μονομεροῦς τῆς ἐνεργείας εἰδος ἀσπληλῶς Συνδικάτου ἢ Τράστ τὸ ὁποῖον, ὡς κακόμοιροι νοικιάρηδες, ἄλλο ἀποτέλεσμα δὲν δύναται νὰ ἔχῃ εἰ μὴ τὴν συγκράτησιν τῶν ὑπερόγκων καὶ μοναδικῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ ἐνοικίᾳ τῶν Ἀθηναϊκῶν οἰκῶν—αἱ ὁποῖαι ἐν παρενθέσει εἰνε ἐπίσης αἱ ὀλιγώτερον εὐμαρεῖς τῆς ὑψηλῆς—εἰ μὴ καὶ τὴν αὐξάνουσιν αὐτῶν. Εἰς τὸ **Σωθῆτε** αὐτὸ τῶν ἰδιοκτητῶν ἡμῶν ἀντιτάσσουμεν ἐν ἄλλο **Σωθῆτε** ἀνθρωπινότερον, δικαιοτέρον πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς οἰκογενειάρχας.

Ἀς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι πρὸ τινος οἱ τελευταῖοι οὗτοι συνησιπῆσαν ἐν Βουδαπέστῃ καὶ ἐπέτυχον ἐλαττώσεως ἐνοικίων.

— ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

Ὅπως τὰ μούσμουλα καὶ ἡ ντομάτα οὕτως καὶ ἔτος μᾶς ἐπισκέπτεται ἀλάνθαστος περιβαλλομένη ἀμφίεσιν ἡθοιοῦ ἢ ἠθικῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀνοίγματος τῶν θεάτρων. Βέβαια εἰνε ἔργα ξεδράκωτα καὶ γαργαλιστικά, τὰ ὁποῖα δὲν θίλει καὶ πολὺ νὰ ἐνέησιν κανεὶς ὅτι δὲν κάμνουν διὰ μίαν καταστάσιν πολιτισμοῦ ἔχοντος τὰς οἰκογενειακὰς ἀρετάς, ἔργα ἄτεχνα ἀποβλέποντα μόνον καὶ τὸ σκάνδαλον.

Ἀλλ' ὑπάρχουν πολλὰ τὰ ὁποῖα παριστάνουν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα μιᾶς συγχρόνου κοινωνίας μὲ δόσιν εἰρωνείας καὶ εὐφυίας καὶ ἐξόχως ἀριστοτεχνικά, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ διαφθεῖρον περισσότερον αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν παριστάνουν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἀπεναντίας δύνανται νὰ βελτιώσων. Ἡ Josselle et sa mère ἢ «*Dame de chez Maxim*» παρὰστα θεῖσαι εἰς τὰ μεγάλα παρισινὰ κέντρα δὲν διαφθεῖρον, ἐνῷ τοῦτ', πράττειν δραματικά καὶ ἐπιθεωρήσεις, αἱ ὁποῖαι παριστάνονται εἰς μικρὰ θεατρίδια τῶν συνοικιῶν τῆς μεγάλου πόλεως σκοποῦντα πρόκλησιν λαγνείας. Περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ἡ «*Σαλώμη*» εἰνε ἀνωτέρω πάσης ὑπονοίας ἀπέχθειανδὲ μόνον δύναται νὰ παράγῃ ὁ ἐκφυλὸς ἔρως τῆς «*Σαλώμης*». Ὅα εἰμεθα περίεργοι νὰ ἐγνωρίζαμεν τὰς φράσεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία (;) ἀφῆρεσεν ἢ ἀντικατέστησεν ὡς ἀνήθικους ἐν τοῦ τελευταίου δράματος.

— Η ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΪ ΖΕΡ

Ἐνῷ ὁ Ἐδουάρδος καὶ ὁ Τσάρος συνωμύλουν ἐν Ρεβάλ, ἐπιτροπὸς τῆς συμμάχου τῶν Γαλλίας, καὶ προπόσεις ἐγένοντο διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, αἶφνης ὁ τηλεγράφος μετέδωκε φοβεροὺς λόγους ἀπειλῆς τοῦ Καΐ Ζερ. «*Μας περιεκύκλωσαν εἰπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν στρατὸν του. Δὲν τοὺς φοβοῦμεθα ὅμως. Ἀς ἐλθουν ὅταν θέλουν. Εἴμεθα ἑτοιμοί. Ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν τηλεγραφημάτων, οἱ λόγοι Γουλιέλμου τοῦ Β' ἐπρόμαζαν τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἔσχον ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῶν Χρηματιστηρίων ! Καὶ ὅμως οἱ λόγοι τοῦ Καΐ Ζερ εἰνε φυσικώτατοι. Αὐτὸς μὴ ἐννοῶν νὰ γίνεταί τίποτε ἀνευ αὐτοῦ, ἐσκανδαλίσθη ἐκ τῶν μυστικῶν συνομιλιῶν—διότι παρ' ὅλας τὰς εἰκασίας οὐδεὶς ἤξευρε τί εἶπαν μεταξὺ τῶν Ἐδουάρδου καὶ Τσάρου—καὶ ὑπολαμβάνων καθὼς ἐγραψεν ἄλλως τε σβαρόν φύλλον (ἔρα «*N.E. Τύπον*» τῆς Βιέννης) ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ Ρεβάλ στρέφεται ἐναντίον τῆς προόδου τοῦ Γερμανισμοῦ, καὶ μὴ ἀντίθεον εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς ἀνθρώπου φύσεώς του, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀποτ' ἐννομενὸς εἰς τὸν στρατὸν του νὰ εἴπῃ εἰς τὴν πεθερὰν διὰ τὰ τέκοντα ἢ νύφη ὅτι ἡ Γερμανία, δηλαδὴ αὐτὸς προπάντων δὲν φοβεῖται κανένα...*

Καὶ ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ θὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὴ ἐν μέτρῳ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης. . .

— ΟΙ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Εἶναι ἀξία ἐπαίνου καὶ σημειῶν εὐόκων ἡ συμμετοχὴ τῶν οἰκογενειάρχων τοῦ Ἀγρινίου ὑπὲρ τοῦ καταδικασμένου κλάδου τῶν δημοδιδασκάλων. Ἐκτὸς τούτου ἀφοῦ ὁ Δῆμος Ἀγρινίου εἰνε ἐκ τῶν εὐπόρων, καὶ δύναται νὰ μισθοδοτήσῃ τοὺς διδασκάλους κατὰ τοὺς βαθμοὺς των, διατὶ αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθὸς των σύμφωνα μὲ τὴν ἀπάνθρωπον, τὴν μοναδικὴν **εἰς τὴν Ἑλλάδα** ἐξ ὅλης τῆς ὑψηλῆς, **ἀπὸ Βουλγαρίας** μέχρι Ἰαπωνίας ὑφισταμένην διαβάθμισιν τοῦ νόμου τοῦ κ. Ράλλη ; Δὲν σὰς φαίνεται, κατόπιν τῆς ἐγκυκλίου, ὡτὰν νὰ εἴχε γίνῃ ὁ περίφημος βαλκανικὸς Νόμος διὰ τὴν λιμοκτονίαν τῶν διδασκάλων ;

Εὐγε εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Ἀγρινίου !

Εὐγε εἰς τοὺς ἀρίστους πολίτας !

— ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ἐδῆμοσιεῦθη δῆλσις ὡς προερχομένη ἐκ τοῦ Συνδέσμου τῶν συντακτῶν τῶν ἐνταῦθα φύλλων, σκοποῦσα νὰ ἐφελύξῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῷ ἐπὶ τινων προσώπων τῶν παρευσιζομένων ὡς ἀνηκόντων εἰς τὸν τύπον καὶ καταχωρῶμενον τὴν ιδιότητα ταύτην. Πολὺ καλὰ ἀλλὰ πῶς θὰ ἐλέγξῃ ἢ τε κοινωνία καὶ ἡ Ἀστυνομία τὴν ιδιότητα ἐνὸς ἀτόμου ὡς δημοσιογράφου, ἀφοῦ τὸ ἄτομον τοῦτο θὰ παρουσιάσῃ τὸ ἐπὶ σκεπτήριόν του ἢ δημοσιογραφικόν τι δελτίον ; Δὲν πιστεύω νὰ εἴνε ἀπαραίτητον καὶ δελτίον ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ τὸν Συνδεσμον, ἀφοῦ εἰνε γνωστὸν ὅτι μέχρι τοῦδε, οἱ ὀλιγώτεροι τῶν δημοσιογραφούντων ἀνήκουν εἰς αὐτό. Ὡστε ἄλλη ριζικωτέρα πρέπει νὰ εἴνε ἡ δράσις πρὸς παγίωσιν τάξεως δημοσιογράφων ὅπως ὑπάρχει εἰς τὰ ἄλλα μέρη.

— ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ «*Ἀκρόπολις*» ἀκουράστως ἀλλ' ὀλίγον εὐμεθέδως ἐξακολουθεῖ ἀπειροῦσα τὰς στήλας της εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.

Μετὰ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Κυριακάτου ἐρχονται τὰ τοῦ κ. Δελμούζου παιδαγωγοῦ. Ὁ κ. Δελμούζος προχωρεῖ ἀρετὰ καὶ ἐλευθέρως εἰς τὰς σκεψεις του. Δὲν φοβᾶται νὰ βάλλῃ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ κόκαλον. Διὰ συγκεκριμένων παραδειγμάτων προσπαθεῖ νὰ δείξῃ πῶς ἐγκτεται ἡ διαφορὰ μεταξύ τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευνότητος. Ὅα παρακολουθῶμεν τὰ ἄρθρα του.

Ἡ Σταχυολόγος

ΕΙΔΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Χ. Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΙΑΤΡΟΥ

Ὁδὸς Ζύνωνος 6 Α.

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΕΣΙ*

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΙΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΔΟΙ ΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΠΕΤΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΟΛΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι οἱ λησταὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν κυριῶν διήλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς (30ης Μαρτίου) εἰς ὁδοιπορίαν καὶ τρία ὅσον ἀνά πωσιν ἐντὸς χαράδρας ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ ραγδαίαν βροχὴν, ὅτι δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα αἱ κυρίαι ἀρκετὰ περιπλανηθεῖσαι ἐφθασαν εἰς Ἀθήνας ὅπου μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἀγγλικὴν προσέειν καὶ ἐνεχείρισαν πρὸς τὸν πρεσβευτὴν Ἑρσκιν τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένης ἐπιστολᾶς τῶν αἰχμαλώτων, ἀνεφορμασμέναι καὶ τὴν πρώτην τηλεγραφικὴν ἐκθέσιν τῶν συμβάντων ὑπὸ τοῦ Ἑρσκιν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ἀγγλῶν Ἱ. Πουργὸν Κλάρενδον.

Τὴν ἐπομένην (31 Μαρτίου) ἡμέραν Τρίτην, δευτέραν ἡμέραν τῆς αἰχμαλωσίας καὶ οἱ λησταὶ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων διέτριψαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τοῦ παρακειμένου εἰς τὸ χωρίον Σταμάτα, ὁλόκληρος δὲ ἡ ἡμέρα ἐξηγλήθη εἰς διαπραγματεύσεις περὶ τῶν λύτρων.

Αἱ διαπραγματεύσεις

Οἱ λησταὶ κατ' ἀρχὰς ἀπῆλθον 8.000 λίρας δι' ἕκαστον τῶν αἰχμαλώτων, οἱ δὲ αἰχμαλῶται προσέφερον 10.000 ἐν ὧν λέγοντες ὅτι μόνον ὁ κ. Μουνκάστερ καὶ ὁ Βάινερ ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσωσι λύτρα περὶ τὴν ἐσπέραν ὅμως οἱ λησταὶ συγκατετέθησαν νὰ λῶσιν εἰκοσιπέντε χιλιάδας λίρων.

Ἐγένετο δὲ τότε λόγος καὶ περὶ ἀμνηστίας, τὴν ὅποιαν ὅμως κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ οἱ λησταὶ δὲν ἐπρότειναν ὡς ἀπαίτησιν, ἀλλ' ὡς εὐεργεσίαν τὴν ὅποιαν ἡδύνοντο νὰ τοὺς παρασχωσιν οἱ αἰχμαλῶται, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ Ἑρμπερτ ἀπῆλθον καὶ θὰ προσπαθῶσιν ἀλλὰ δὲν ὑποσχονται διότι δὲν εἰνε πράξις ἐξαρτωμένη ἀπὸ αὐτοῦς.

Πῶς ἀπελύθη ὁ Λόρδος Μουνκάστερ

Μετὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην ἐκρίθη ἀναγκαστὸν νὰ μεταβῇ εἰς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων εἰς Ἀθήνας ὅπως φροντίσῃ περὶ τῶν λύτρων καὶ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν.

Συμβουλίου γενομένου μετ' ἐκ τῶν αἰχμαλωτισθέντων οἱ ἄγριοι ὁμοφώνως εἶπον ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας εἰς ἐκ τῶν ἐγγράμων ὅπως μάλιστα εἶδῃ τί ἀπείγειν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν.

Τῆς ἐκλογῆς περιορισθείσης οὕτω μεταξύ τοῦ Μουνκάστερ καὶ τοῦ Λόυδ ὁ τελευταῖος παρτήρησεν ὅτι βεβαίως οὐδόλως τοῦ ἦτο δυσάρεστον ν' ἀπαλλαγῇ ταχύτερον τῆς συντροφίας τοιούτων ὑποκειμένων, ὁποῖοι οἱ λησταὶ, ἀλλ' ὅτι ἡ μετάβασίς του εἰς Ἀθήνας εἰς οὐδὲν ἡδύνετο νὰ χρησιμεύσῃ διότι πτωχὸς ὢν καὶ μὴδὲ 500 λίρας δύναμενος νὰ εὐρὴ οὐδόλως ἦτο καταληλθὸς νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀπολύτρωσιν, ἐνῷ τοῦναντίον ὁ Μουνκάστερ πλούσιος καὶ πίστεως ἀπολύτων χρηματικῆς ἦτο εἰς θέσιν καλῆτερον παντὸς ἄλλου νὰ ἐργασθῇ πρὸς τοῦτο.

Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Λόυδ ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ τῶν ἄτυχῶν συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ὁμοφώνως νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας ὁ Λόρδος Μουνκάστερ, συνήνεσαν δὲ εἰς τοῦτο οἱ λησταί.

Αἱ κατὰ τοῦ Ἀνεμογιάννη ὑπόνοιαι

Ὁ Ἀνεμογιάννης ἐξεταζόμενος μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων προσέθεσεν ὅτι οὐδέποτε εἴχε γνωστοποιήσει εἰς τοὺς ληστὰς τὸν τίτλον τοῦ κυρίου Μουνκάστερ,

ἀλλ' ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς ὅτι εἰνε ἀπλὸς περιηγητὴς καὶ ὅτι ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶν ληστῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπερραζέτο ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ, ἂν ἔχῃ συγγενὴ τινὰ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, εἰδοποίησεν ἀγγλιστὴ τὸν κ. Μουνκάστερ νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει συγγενὴ οἰονδήποτε ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, ὁ δὲ Μουνκάστερ εἶπεν ὅτι εἴχε πρῶτον ἐξάδελφον τὸν Βάινερ. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται λεπτομέρειαι δὲν φαίνονται καὶ εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Μουνκάστερ, ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωσε μόνον ὅτι ἐνῷ ἐθεώρει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑποπτον τὸν Ἀνεμογιάννην πρὸς τὸν αἰ ὑπόνοιαν τοῦ ἁδικοῦ τὸν εἶδεν φοβούμενον τοὺς ληστὰς καὶ περπατῶντα αὐτοῦς καὶ τοὺς λοιποὺς αἰχμαλῶτους ν' ἀφίσσιν καὶ αὐτὸν ἐλευθέρουν.

Λύτρα ἢ ἀμνηστία ;

Ἀφοῦ ὁριστικῶς ἀπερραζέθη ἡ ἀπόλυσις τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ οἱ λησταὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸ χωρίον Σταμάτα ἀναζητοῦντες ἄνθρωπον τινὰ ὅστις νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς Ἀθήνας ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον τοιοῦτον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἣν διήλθον οὕτως εἰς τὸ δάσος ὑπὸ δριμύ ψύχρος, ἐκ τοῦ ὁποῦ πολὺ ὑπέφερον οἱ αἰχμαλῶται.

Τὴν δὲ ἐπομένην (1ην Ἀπριλίου) ἡμέραν Τετάρτην καὶ τρίτην ἡμέραν τῆς αἰχμαλωσίας) οἱ λησταὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸ Κερμαῖδι ὅπου εὐρον ἐργαζομένους τοὺς χωρικοὺς Γεώργ. Σ. Λαζάρου καὶ Σ. Δέδεν, τοὺς ὁποῖους καὶ συνελάβον, καὶ ἀφοῦ ἐκράτησαν τὸν δεύτερον πρὸς ἡγήσαν τὴν πρώτην νὰ συνοδεύσῃ τὸν Λόρδον Μουνκάστερ εἰς Ἀθήνας ἐπὶ χροισθῇ.

Ὁ Μουνκάστερ ἠρώτησε τότε πάλιν τοὺς ληστὰς εἰς τί ἐπιμένουν διὰ νὰ μὴ εὐρεθῶσιν εἰς διαφωνίαν ; Καὶ οἱ λησταὶ ἀπήντησαν «*οἱ θέλουν ἢ τὰ λύτρα ἢ τὴν ἀμνηστίαν, ἀλλὰ προσάπτουν τὰ λύτρα*».

Μετὰ τοῦτο ὁ Λόρδος Μουνκάστερ ἀναβὰς εἰς τὸ φορτηγὸν ἀμάξιον (κάρρον) τοῦ Γ. Λαζάρου ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ τὴν 9 π. μ. καὶ ἐφθασεν εἰς Ἀθήνας τὴν 1 μ. μ.

Ὁ Μουνκάστερ εἰς Ἀθήνας

Ὁ «*Αἰὼν*» τοῦ Φιλήμονος τὰ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ ἀνήγειλε τότε τὸς τῶν ἐξῆς λακωνικῶν.

«*Τὸν Λόρδον Μουνκάστερ ἔφθασαν χθὲς (1ην Ἀπριλίου) οἱ λησταὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ἀλλ' ἀφοῦ τοὺς ἔδωκεν τὸν λόγον τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του ἐὰν μὴ περπατῇ ἢ διαπραγματεύσῃ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων*».

Ὁ Λόρδος Μουνκάστερ, ὡς πληροφοροῦμεθα ἐτήρησε σιγὴν ὡς πρὸς τὰ διατρέχοντα παρὰ τοῖς λησταῖς ἤλθε δὲ ἔχων καταξεραισμένα τὰ πένδιλα αὐτοῦ καὶ λίαν καταβεβλημένος.

Τὴν ἐσπέραν εἰδὲπνεσεν παρὰ τῶν κ. Ἑρσκιν, ἐλυπήθη δὲ σφοδρὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ γωροφύλακος τοῦ ὁποῦ ἐθαύμασε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸ κατῆκόν του. Ἐχεῖ δὲ ἀπόφασιν ἀμετάθετον νὰ τηρήσῃ τὸν δολιχὸν λόγον του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του ὅπως μὴ διακινδυνεύσωσι οἱ συναίχμαλωτισθέντες συνοδοιπόροι του.

Ὁ Λόρδος Μουνκάστερ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἀμαξίου φορτηγοῦ διτρόχου (κάρρου) τοῦ ὁποῦ τὸν κύριον ὁλοτομῶντα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὑπεχρέωσαν οἱ λησταὶ νὰ τὸν παραλάβῃ».

Τὸ εὐγενὲς θῦμα τοῦ κοθήκοντος

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον εἶχομεν ἐπίσης ἀναγράψαι ὅτι αἱ ἀγγλίδες ἀπολυθεῖσαι συμπαρίλαβον ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀμαξίᾳ τοὺς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς αἰχμαλωσίας πληρωθέντα

* Ἰδε προηγούμενα εἰς φύλλα 13, 20, 27 Ἀπριλίου 11, 18 25 Μαΐου καὶ 1 Ἰουνίου.